

PUNT DE VISTA

Fred als ossos i l'ànima

El carrer és molt dur, la manta que cobreix les persones que es troben en situació de carrer no és suficient per fer entrar en calor, perquè aquest fred cala fins als ossos i s'acaba colant dins l'ànima.

Els cartrons no són les parets de casa teva, ni tampoc el teu matalàs, que ja té un temps i vols canviar-lo per un de més còmode. No aturen el fred del terra, no són una habitació. Dormir no és fàcil amb els sorolls del carrer, en un estat d'alerta i tensió permanent, per no sentir-te segur ni protegit. Et poden robar, et poden apallissar i converteix les nits en eternes i molt cansades.

Perdre la casa és més que un sostre i quatre parets. És perdre la calidesa d'un lloc on descansar, alimentar-te i sobretot gaudir de

la intimitat. Perdut això, perds el vincle amb les amistats, coneguts, família, veïns, barri i tota la xarxa de suport es trenca com una teranyina en el marc d'una porta oberta. Es perd tot, i això és una buidor absoluta.

Aquesta situació es veu agreujada a Lleida. El clima de Lleida és lleugerament diferent del de la costa, molt fred, parcialment ennuvolat i sec. Una sensació tèrmica que ja ens penetra quan passem unes hores al carrer, imagineu passar-hi tot el dia.

Hi ha recursos com l'alberg de Jericó, que acull persones en situació de sense llar, o el projecte Pla Iglú de l'Ajuntament de Lleida, que durant els mesos d'hivern dona una oportunitat a les persones que estan al carrer les nits més fredes,

ÒSCAR COSTA

Sotsdirector d'Arrels Sant Ignasi

quan la temperatura és inferior a 3 graus... 3 graus! Us imagineu passar tota la nit al carrer a 4 graus?

Malauradament, a Arrels Sant Ignasi s'apropen cada vegada més joves que es troben en situació de sense llar. Massa joves per viure sense un acompanyament, sense possibilitats de formació, de treball, d'habitatge. El nostre Centre Obert esdevé casa seva, perquè a banda de tenir-hi la dutxa, la bugaderia, l'esmorzar, la perruqueria, ajuts a tràmits administratius... hi troben persones que els escolten, que els donen consell. Un espai d'afecte en una vida massa freda.

Us imagineu passar tota la nit al carrer a 4 graus?

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN

Director del programa «Església Viva»

L'1 de desembre s'ha celebrat una fita important per a la ràdio de les comarques gironines. El programa que edita el bisbat de Girona compleix 70 anys. Ens hem de remuntar a l'any 1951 quan naixia per Ràdio Girona *Resurrexit*, un espai creat pels joves de l'Acció Catòlica. Des d'aleshores i fins ara ha canviat de nom tres cops: *Mañana Domingo* (1967-1976), *Diumenge és festa* (1976-1989) i *Església Viva* (des del 1989).

S'ha convertit en el programa de ràdio més llarg de les comarques gironines i possiblement de Catalunya. Que avui un programa de ràdio de temàtica religiosa es mantingui viu en antena tants anys i sense interrupció no és fàcil i més quan no depens només de tu, sinó també de les emissores que el radien. Actualment en són una vintena de la diòcesi de Girona i fins i tot quatre de

LA SAL DE LA TERRA

Fe cristiana a la ràdio

fora. Són emissores municipals i una de comercial com la COPE de Girona. És interessant comprovar que les ràdios municipals que l'emeten ho fan independentment del color polític que regeix l'Ajuntament.

L'espai no ha variat al llarg dels anys. Quan una cosa funciona val més no tocar-la gaire. En tot cas, millor passar el plomall quan convé. Setmanalment es pot escoltar la carta del bisbe Francesc, un comentari d'actualitat a cura de diferents persones, una entrevista sobre temes d'Església, un repàs a l'agenda d'activitats, notícies i el comentari de l'evangeli del diumenge.

El programa que edita el bisbat de Girona compleix 70 anys

Per damunt de tot, s'intenta que sigui evangelitzador, d'aquí el lema que es pot escoltar a l'inici a la careta d'entrada: «Un programa per aprofundir la fe cristiana.» Per tant, la nostra missió és que pugui ser seguit també per aquelles persones que potser no trepitgen l'església però que no els fa gratera escoltar temes cristians. És per això que s'intenta que el llenguatge no sigui eclesial i que es puguin oferir seccions que despertin l'interès general de l'audiència.

L'any 1993 va rebre el Premio Bravo, en l'apartat de ràdio, que atorga la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola. La comissió donà aquesta distinció com «un clar intent d'actualitzar i presentar de manera atractiva la vida de l'Església».